

Κείμενο της Πόλας Ρούπα

Όλη μου η ύπαρξη ήταν, είναι και θα είναι αδιαχώριστη με την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, με την ιστορία του και κυρίως με την πολιτική του στόχευση και την στρατηγική του. Ο Επαναστατικός Αγώνας είναι μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση που αποτελεί ένα σημαντικό κεφάλαιο στην επαναστατική ιστορία. Συγκροτήθηκε το 2003 και μετά από μακρά σειρά ένοπλων επιθέσεων και πολιτικών παρεμβάσεων μέσω των προκηρύξεων που δημοσιοποιούσε, δέχτηκε το πρώτο κατασταλτικό χτύπημα με τη δολοφονία του συντρόφου μας, μέλος της οργάνωσης, Λάμπρο Φούντα. Ο Φούντας την ώρα της συμπλοκής στη Δάφνη με μπάτσους, βρισκόταν σε διαδικασία που αφορούσε την προετοιμασία ενός ένοπλου χτυπήματος, το οποίο εντασσόταν σε έναν ευρύτερο στρατηγικό σχεδιασμό δράσης της οργάνωσης ενάντια στο οικονομικό και πολιτικό καθεστώς. Με αυτόν τον σχεδιασμό που συλλογικά διαμορφώσαμε, επιδιώκαμε να προκαλέσουμε το μεγαλύτερο δυνατό σαμποτάζ στα σχέδια της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας να επιβάλλουν στη χώρα ένα καθεστώς επιτήρησης, που αναμέναμε να επιβάλλουν τα μνημόνια. Επιδιώκαμε να εκμεταλλευτούμε τις ευκαιρίες που θα μας πρόσφερε η κρίση, την οποία προβλέψαμε πολύ πριν αυτή ξεσπάσει. Ο Φούντας έπεσε νεκρός στα πλαίσια μιας συλλογικής προσπάθειας να μπλοκάρουμε τα σχέδια του καθεστώτος για τη χώρα. Αν ο Φούντας δεν έπεφτε νεκρός, γεγονός που άνοιξε τον δρόμο για την κατασταλτική επίθεση του κράτους ενάντια στην οργάνωση, η ροή της ελληνικής ιστορίας τα τελευταία χρόνια δε θα ήταν η ίδια.

Η ανάληψη πολιτικής ευθύνης δεν ήταν ο επίλογος μιας πολιτικής ιστορίας, αφού πιστεύαμε στην επιλογή αγώνα που κάναμε. Την απόπειρα να μπουκώσουν οι τίτλοι τέλους στην δράση του Επαναστατικού Αγώνα την επιχείρησε το κράτος και εμείς είχαμε χρέος να μην την στηρίξουμε. Η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης αμέσως μετά τις συλλήψεις μας τον Απρίλιο του 2010 και εν αναμονή του πρώτου μνημονίου, ήταν η πολιτική και κοινωνική κατάθεση της πρόθεσής μας να συνεχιστεί η δράση του Επαναστατικού Αγώνα με κάθε τίμημα. Υπερέβαινε δηλαδή κατά πολύ την πρόθεσή μας να υπερασπιστούμε την ιστορία της οργάνωσης και τον νεκρό σύντροφό μας.

Παραμένοντας πιστοί στην πολιτική μας στόχευση όπως αυτή διαμορφώθηκε στα πλαίσια του Επαναστατικού Αγώνα πριν το κατασταλτικό χτύπημα, ο Νίκος Μαζιώτης και εγώ περάσαμε στην «παρανομία» για να συνεχίσουμε την επαναστατική δράση μας και πιο συγκεκριμένα για να καταφέρουμε να υλοποιήσουμε το σχέδιο δράσης της οργάνωσης για την ουσιαστική προσπάθεια της οικονομικής και πολιτικής αποσταθεροποίησης του καθεστώτος. Το σχέδιο αυτό, η ίδια η πολιτική και κοινωνική εξέλιξη στη χώρα που μαστιζόταν από τις εγκληματικές πολιτικές των μνημονίων, το καθιστούσε όλο και πιο αναγκαίο, όλο και πιο επιτακτικό. Η κρίση του συστήματος βάραινε και σύσσωμη η οικονομική και πολιτική εξουσία χτυπούσε και τσάκιζε την κοινωνική βάση κάθε μέρα και πιο άγρια, προκειμένου να καταφέρει το σύστημα να επιβιώσει. Παράλληλα, οι κοινωνικές αντιστάσεις στη λαίλαπα των μνημονίων είχαν εξαντληθεί και κάθε προσπάθεια ανακοπής των σχεδίων της κυριαρχίας φάνταζε όλο και πιο μάταιη. Αυτή τη συνθήκη είχαμε υποχρέωση ως επαναστάτες να την πολεμήσουμε συνεχίζοντας τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Σε διαφορετική περίπτωση, θα είχαμε πουλήσει την

οργάνωσή μας, θα είχαμε πουλήσει την ιστορία μας και την αποστολή μας, θα είχαμε πουλήσει τον εαυτό μας.

Κάνοντας πιο συγκεκριμένη τη στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα στον καιρό της κρίσης, θα θυμίσω τα χτυπήματα που πραγματοποίησε από το 2009 και έπειτα: Χρηματιστήριο, Citibank, Eurobank και η Τράπεζα της Ελλάδας στην οποία είχε την έδρα του ο αντιπρόσωπος του ΔΝΤ στην Ελλάδα, την οποία ο Επαναστατικός Αγώνας χτύπησε με παγιδευμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητο τον Απρίλη του 2014 και ενώ ο Μαζιώτης και εγώ είμαστε στην παρανομία.

Η Τράπεζα της Ελλάδας στοχεύαμε να είναι η αρχή μιας σειράς ισχυρών και πυκνών χτυπημάτων που θα επιχειρούσαν να ακυρώσουν τις προσπάθειες σταθεροποίησης του καθεστώτος, το οποίο ταλάνιζε η κρίση

Για να γίνω πιο σαφής, η στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα όσο αφορά στις ένοπλες επιθέσεις, δεν αφορούσε απλώς σε λίγα μεγάλα χτυπήματα και πολύ περισσότερο δεν είχε σχέση με την υλοποίηση κάποιων μικρού βεληγεκούς χτυπημάτων που όσο πυκνά και αν είναι, αδυνατούν να επιφέρουν τα επιθυμητά ως προς τον τελικό στόχο αποτελέσματα. Η στρατηγική αυτή διαμορφωνόταν λαμβάνοντας πάντα υπόψιν τον ρόλο του κάθε στόχου στη συνολική συστημική λειτουργία και ισορροπία, αλλά και τις αδυναμίες του ίδιου του συστήματος, του οποίου τα θεμέλια διάβρωνε όλο και πιο πολύ η κρίση. Με δυο λόγια επιθυμούσαμε τη συγκέντρωση δυνάμεων για την εξαπόλυση συγκεκριμένων επιθέσεων σε δομές, οργανισμούς, φορείς του συστήματος που διαδραματίζουν κομβικό ρόλο στη λειτουργία και αναπαραγωγή του.

Όσο αφορά στο γεγονός ότι ο Μαζιώτης και εγώ περάσαμε στην παρανομία και συνεχίσαμε τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα-στο βαθμό που το καταφέραμε βάση των γενικότερων συνθηκών στον αγώνα-προκειμένου να προχωρήσει το σχέδιο της αποσταθεροποίησης του καθεστώτος, ήταν μεταξύ όλων των άλλων η απόλυτη ακύρωση της κατασταλτικής «επιτυχίας» του κράτους το 2010.

Τον Ιούλιο του 2014 ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης πέφτει τραυματισμένος από σφαίρα μπάτσου στο Μοναστηράκι, ύστερα από ένοπλη συμπλοκή με τους μπάτσους που τον καταδίωκαν. Εγώ καταφέρνω να διαφύγω της σύλληψης παρά το ανθρωποκυνηγητό που ακολούθησε, με μόνο πολιτικό στόχο την υλοποίηση του σχεδίου του Επαναστατικού Αγώνα. Αυτή ήταν η ιστορική μου αποστολή ως επαναστάτρια και θα την επιχειρούσα με κάθε κόστος και τίμημα.

Τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα έτρεχαν, με τον πολιτικό χρόνο να γίνεται ιδιαίτερα πυκνός. Τα δεδομένα άλλαζαν, οι κοινωνικές συνθήκες για την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας γίνονταν όλο και πιο άθλιες και η υλοποίηση ενός σχεδίου κλονισμού και αποσταθεροποίησης του καθεστώτος γινόταν κάθε μέρα που περνούσε όλο και πιο επιτακτική.

Ήμουν επικηρυγμένη με 1.000.000 ευρώ και γνώριζα πόσο σημαντική ήταν για το κράτος η σύλληψή μου. Γνώριζα ότι ακόμα και το γεγονός ότι παρέμενα ελεύθερη συνιστούσε μια σημαντική αποτυχία στα κατασταλτικά τους σχέδια, ειδικά τη στιγμή που ο σύντροφος Μαζιώτης ήταν στα χέρια τους, ήμουν η τελευταία καταζητούμενη για ένοπλη δράση και το κράτος με είχε αναγάγει ως το νούμερο ένα πρόσωπο στην

προσπάθειά του να κυριαρχήσει όχι μόνο έναντι του ένοπλου αγώνα, αλλά και έναντι της Επανάστασης. Όμως το να παραμείνω ελεύθερη δε μου ήταν αρκετό. Στην πραγματικότητα δε σήμαινε τίποτα για μένα. Ακόμα και αυτό συνιστούσε για μένα μια μορφή παραίτησης, μια ήττα. Γι' αυτό και επιδόθηκα σε μια ακούραστη προσπάθεια να οργανώσω και να υλοποιήσω μια επαναστατική αντεπίθεση, κόντρα στις αντίξοες συνθήκες που βρισκόμουν. Αυτό ήταν το χρέος μου και η ιστορική μου αποστολή. Γι' αυτό ζούσα, γι' αυτό ανέπνεα. Όλα τα άλλα ήταν λίγα. Και για όσους εχθρούς της επαναστατικής υπόθεσης βιαστούν να ισχυριστούν ότι έβαζα τον ένοπλο αγώνα πάνω από το παιδί μου, θέλω να αποσαφηνίσω ότι ακριβώς επειδή η φύση μου είναι η ίδια η Επανάσταση, με το να την εγκαταλείψω καταδίκασα το ίδιο μου το παιδί και τη ζωή του. Γιατί το να ζει ένα παιδί με μια μητέρα που βυθιζόταν σε μια συνθήκη παραίτησης και ήττας, που δε στεκόταν όρθια και περήφανη για τις επιλογές και τον εαυτό της, ήταν η απόλυτη υπονόμευση της ίδιας της ζωής και της προσωπικότητας του παιδιού. Αν εγώ λύγιζα, θα καταδίκασα και το ίδιο το παιδί. Το παιδί μου ζούσε μαζί με μια μητέρα που δε φοβάται, που έχει αξιοπρέπεια, που είναι δυνατή. Με αυτά μολιάστηκε το παιδί, με αυτές τις αξίες διαμόρφωσε την προσωπικότητά του. Και όποια συνθήκη επιχειρούσε να υπονομεύσει τη δική μου αποφασιστικότητα και δύναμη, την πολεμούσα ως εχθρική όχι μόνο απέναντι σε μένα, αλλά και στο ίδιο μου το παιδί. Και το πόσο σημαντικό ήταν το παιδί μου στη ζωή μου, το απέδειξα με το γεγονός ότι έκανα απεργία πείνας και δίψας και με χαρά μου θα πέθαινα για να μην παραταθεί ούτε μια μέρα η ομηρία του στο ψυχιατρείο. Με αυτή την απεργία πείνας και δίψας υποθήκευσε τη ζωή του και ο πατέρας του Νίκος Μαζιώτης και η Αθανασοπούλου Κωνσταντίνα, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα.

Η Αθανασοπούλου δεν είχε καμία συγγένεια με το παιδί. Η σχέση μας ήταν πολιτική και δομήθηκε πάνω στην κοινώς αποδεκτή και επιθυμητή εφαρμογή και υλοποίηση της στρατηγικής του Επαναστατικού Αγώνα. Μιας σχέσης ζωής και θανάτου. Και γι' αυτό για την Αθανασοπούλου ήταν αδιανόητο να μη συμμετέχει σε αυτή την επικίνδυνη για την υγεία και τη ζωή της απεργία. Είναι πραγματικά τιμή μου που τη γνώρισα.

“Εμένα δε μπορείτε να μου κάνετε τίποτα. Την κοινωνία τσακίζετε που με πιάσατε” ήταν ένα από τα πολλά που είπα σε μπάτσους και αξιωματικούς (τους ελάχιστους ομολογουμένως που τόλμησαν να παρουσιαστούν μπροστά μου) της «αντιτρομοκρατικής», όχι όμως-ομολογώ-με τον πιο κόσμιο τρόπο. Και όταν στον επικεφαλής της «αντιτρομοκρατικής», το κάθαρμα τον Χαρδαλιά, του δήλωσα-ανάμεσα στα άφθονα κοσμητικά επίθετα που ξεστόμιζα και πριν του επιτεθώ να τον χτυπήσω-“αν δε με πιάνατε, θα τους έριχνα, είχα σχέδιο”, μου απάντησε ειλικρινά “το ξέρω”. Μια απάντηση που ανταποκρίνεται άμεσα στην οπτική που έχει το κράτος για μένα προσωπικά, τον ιστορικό μου ρόλο και αποστολή, η οποία δεν ήταν μόνο η συνεχής και πέρα από κάθε κόστος και τίμημα προσπάθεια δημιουργίας των προϋποθέσεων αυτών που θα μπορούσαν να φέρουν την εδώ και τώρα καθοριστική αποσταθεροποίηση του συστήματος και να ανοίξουν το δρόμο για την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού. Με την απάντηση αυτή ο Χαρδαλιάς μου κοινοποίησε την άποψη των μηχανισμών καταστολής και του κράτους, ότι μεταξύ όλων των άλλων, είμαι και ικανή να πετύχω τους στόχους μου.

Το κράτος ήξερε ότι ετοιμάζω μεγάλο χτύπημα και δε χρειαζόταν ευρήματα γι' αυτό. Τώρα ψάχνουν με αγωνία να βρουν τι σκόπευε να χτυπήσει ο Επαναστατικός

Αγώνας. Τους δηλώνω λοιπόν ότι ο προσανατολισμός τους είναι λάθος. Αυτό που παρουσιάζουν ως χτύπημα που πρόλαβαν, δεν εντάσσεται στο σχέδιο δράσης του Επαναστατικού Αγώνα αυτό το διάστημα. Αφορούσε σε μια προηγούμενη περίοδο. Ο Επαναστατικός Αγώνας προκειμένου να επιτύχει τα μέγιστα δυνατά αποτελέσματα με τη δράση του, λάμβανε πάντα υπόψιν του τη διαμόρφωση των οικονομικών-πολιτικών συνθηκών, ώστε να επιλέγει τα πιο καίρια χτυπήματα για την πρόκληση του μέγιστου δυνατού κλονισμού του καθεστώτος και προσανατολιζόταν αναλόγως.

Σε όλους αυτούς που έχουν πέσει πάνω από τα κείμενα και τα γραπτά μου και προσπαθούν να καταλάβουν τι σκόπευε να κάνει ο Επαναστατικός Αγώνας, τους δηλώνω πως για να το βρουν θα πρέπει να επιχειρήσουν μια βαθιά ανάλυση σχετικά με την οικονομική κατάσταση του καθεστώτος στην Ελλάδα σήμερα, συνυπολογίζοντας τα πιο ευάλωτα σημεία του, αυτά που θα λύγιζαν σε ένα μεγάλο χτύπημα και που μέσα από μια σειρά παρόμοιων χτυπημάτων θα καθιστούσε εφικτό να λυγίσει το καθεστώς συνολικά. Αν το βρουν, θα τους πω “μπράβο”.

Γνωρίζουν ότι πάντα κινούμαι βάσει σχεδίου, πράγμα το οποίο έχω δηλώσει και η ίδια μετά την απόπειρα απόδρασης με ελικόπτερο του Νίκου Μαζιώτη-μέλους του Επαναστατικού Αγώνα και των μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς που κρατούνται στα υπόγεια-ειδική πτέρυγα-των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, αλλά και του μέλους της Συνωμοσίας, Όλγας Οικονομίδου που κρατείται στη γυναικεία πτέρυγα.

Η απόδραση αυτή εφόσον πετύχαινε, θα κατάφερνε την μεγαλύτερη ανατροπή των κατασταλτικών σχεδίων του κράτους, την ακύρωση μεγάλου μέρους επιτυχιών της καταστολής. Αυτό ήταν επιτακτικό να γίνει για να ξεριζωθεί η συνθήκη ήττας που το κράτος θέλησε να επιβάλλει σε σχέση με την επιλογή του ένοπλου αγώνα. Και σε αυτή την περίπτωση το κράτος είχε πλήρη και σαφή γνώση της πολιτικής μου στόχευσης όσο αφορά στη συγκεκριμένη ενέργεια, την οποία εξέφρασε και δημόσια με τη σωστή φράση που έλεγε: “με αυτή την απόπειρα η Ρούπα ήθελε να ανατρέψει τις συνθήκες του ένοπλου στην Ελλάδα”.

Το κράτος ήταν και θα είναι πρωταρχικός μου στόχος στον αγώνα μου για την Επανάσταση. Όμως ως προς την πολιτική μας σχέση, ομολογουμένως, είναι η πλέον σαφής και ξεκάθαρη, γιατί είναι αμιγώς πολιτική. Με δυο λόγια με αντιμετωπίζει ακριβώς όπως είμαι: Ένας αμετανόητος και επίμονος εχθρός του οικονομικού και πολιτικού συστήματος.

Δεν έτρεφα και δεν τρέφω καμία αυταπάτη ότι το κράτος δεν θα επιχειρήσει να με αποδυναμώσει πολιτικά. Αυτό εξάλλου είναι μέρος του πολέμου μας και δεν έρχεται σε αντίθεση με τα όσα προανέφερα ότι πιστεύει για μένα. Μέρος του πολέμου εναντίον μου είναι και να επιχειρήσει να με δυσφημίσει και να με διαβάλει, ακόμα και αν πρέπει να χρησιμοποιήσει τα πιο ποταπά επιχειρήματα. Όμως προκαταβολικά δηλώνω ότι δεν είμαι εύκολος στόχος και το γνωρίζει καλά και το ίδιο το κράτος. Ας προσέχει πολύ τα βήματα της πολεμικής του εναντίον μου, γιατί θα φάει τα μούτρα του.

Γνωρίζω εκ των προτέρων τις κατευθύνσεις των μηχανισμών δίωξης και καταστολής, γνωρίζω τη στρατηγική τους. Επιχειρούν να θέσουν ως κυρίαρχο ζητούμενο στην κοινωνία μέσω της καθεστωτικής προπαγάνδας, το τετριμμένο επιχείρημα της

“σύμπραξης ποινικών και ένοπλων οργανώσεων”. Εγώ δηλώνω πως η όποια επαφή και συνεργασία πραγματοποιήσα, δε γινόταν ποτέ εκτός του πολιτικού πλαισίου του Επαναστατικού Αγώνα και των στόχων του. Όποιος αποδεχόταν αυτό το πλαίσιο και δήλωνε διαθεσιμότητα να ρισκάρει για την υλοποίηση του σχεδίου του Επαναστατικού Αγώνα, συζητούσα. Όποιος δεν αποδεχόταν αυτό το πολιτικό πλαίσιο για οποιοδήποτε λόγο, έφευγε. Αν εγώ εξαπατήθηκα, όπως έγινε και άλλες φορές στο παρελθόν με ανθρώπους που είχαν ενταχθεί στις γραμμές του Επαναστατικού Αγώνα και λυγισμένοι από την καταστολή εγκατέλειψαν την οργάνωση, δε φταίω. Ο μόνος υπεύθυνος είναι η καταστολή, αλλά πρώτα και κύρια, οι ίδιοι. Εγώ τη δουλειά μου έκανα και έμεινα πιστή πάντα στους στόχους του Επαναστατικού Αγώνα και στην υλοποίηση του σχεδίου για τη συστημική αποσταθεροποίηση και την κοινωνική Επανάσταση. Αν κάποιος δεν τα κατάφεραν, πρόβλημά τους. Και όσο αφορά αυτό καθ’αυτό το σχέδιο του Επαναστατικού Αγώνα, αυτό δε μπορεί να κριθεί γιατί δεν ολοκληρώθηκε. Όποιος θέλει να μου κάνει κριτική για ο,τιδήποτε, να βγει και να το πει δημόσια και θα λάβει τις ανάλογες απαντήσεις. Και τέλος δηλώνω ότι ήταν γνωστές τόσο οι προθέσεις μου να συνεχίσω, όσο και η ευρύτερη στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα. Όποιος είχε την πολιτική βούληση και την ψυχή να συμμετέχει, μπορούσε να έρθει. Εγώ πάντως, συνεργασίες, συμπράξεις και συνεταιρισμούς εκτός του Επαναστατικού Αγώνα δεν έκανα ποτέ και για κανένα λόγο. Ό,τι έκανα, το έκανα εντός του πολιτικού πλαισίου του Επαναστατικού Αγώνα και πάντα στη βάση μιας συγκεκριμένης στρατηγικής και ενός συγκεκριμένου σχεδίου. Αν κάποιος-οποιοσδήποτε, οποτεδήποτε και για οποιοδήποτε λόγο και αιτία-καταπατούσε τη δέσμευσή του και ξέφευγε από αυτό τον στρατηγικό σχεδιασμό, είναι δικό του πρόβλημα, όχι δικό μου. Και όσο αφορά αυτές τις σαχλαμάρες του κράτους για “συμπράξεις” κτλ, του δηλώνω ότι εγώ δεν είμαι για τα δόντια του.

Στην πραγματικότητα, μου είναι αδιάφορη κάθε απόπειρα του κράτους, αλλά και οποιουδήποτε άλλου, να με πλήξει πολιτικά. Μπορεί να με συλλάβανε και να μου πήραν τα όπλα, αλλά δε μπορούν με τίποτα να με παροπλίσουν πολιτικά και το ξέρουν. Ξέρουν ότι ποσώς με ενδιαφέρει η προσωπική μου τύχη, αφού το μόνο που με καθόριζε και με καθορίζει είναι η Επανάσταση, μια κοινωνική προοπτική που είναι αδύνατον να επιχειρηθεί χωρίς ένοπλο αγώνα. Και ο ένοπλος αγώνας και ειδικά ο Επαναστατικός Αγώνας με τη στρατηγική και τους στόχους του ήταν η καλύτερη εγγύηση για να τεθούν με τις αποτελεσματικότερες προϋποθέσεις οι όροι της ανατροπής του καθεστώτος μέσω καταλυτικών χτυπημάτων αποσταθεροποίησης.

Δεν με ενδιαφέρει προσωπικά η φυλακή. Με εξοργίζει όμως το γεγονός ότι με εμποδίζει να υλοποιήσω τα σχέδιά μου, τα σχέδια του Επαναστατικού Αγώνα. Η φυλακή με εμποδίζει να βάλω σε εφαρμογή τη στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα για την καθεστωτική αποσταθεροποίηση, μου παγώνει τα σχέδια. Και αν πολλοί δεν κατανοούν ή δε θέλουν να κατανοήσουν τις δυνατότητες της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα ως προς τα αποτελέσματά της, μπορώ να το θέσω και με πιο μικροπολιτικούς όρους: Πόσοι είναι οι προσκυνημένοι ή οι τρελοί που δε θέλουν να χτυπηθεί ένα εγκληματικό καθεστώς που καταδικάζει την πλειοψηφία της κοινωνίας στον αφανισμό; Και πιο ειδικά, πόσοι είναι αυτοί που δεν θα ήθελαν ο Σύριζα, αυτή η καθεστωτική πολιτική τάση η οποία αναρριχήθηκε στην εξουσία βασιζόμενη στη μεγαλύτερη ιστορικά εξαπάτηση της κοινωνίας, να δεχτεί ένα ισχυρό χτύπημα πριν εγκαταλείψει την εξουσία, γεγονός που θα συμβεί πολύ άμεσα;

Όποιος λοιπόν χάρηκε με τη σύλληψή μου, όποιος θεωρεί ότι καλώς είμαι στη φυλακή, αποδέχεται το ίδιο το εγκληματικό καθεστώς και τις πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας που επιβάλλει. Είναι ένας προσκυνημένος του καθεστώτος, της τρούικας, των κυβερνήσεων, των πλουσίων, του Σύριζα.

Εδώ και μήνες οι κατασταλτικοί μηχανισμοί μέσω των ΜΜΕ, διατυμπάνιζαν ότι η Ρούπα ετοιμάζει μεγάλο χτύπημα. Με βάση αυτή τη σωστή εκτίμηση, εντατικοποίησαν την αναζήτησή μου και τα κλιμάκια των μπάτσων που αποκλειστική τους αποστολή ήταν να με συλλάβουν, είχαν χάσει τον ύπνο τους.

Όπως προανέφερα, δεν ετοιμάζα ένα χτύπημα. Είχε δρομολογηθεί ένα σχέδιο με σειρά χτυπημάτων σε νευραλγικά σημεία του συστήματος, τα οποία γνωρίζαμε ότι ήταν ιδιαίτερος ευάλωτα. Η επιτυχία αυτού του σχεδίου δεν θα ήταν απλώς η ανάδειξη κάποιων αντικοινωνικών λειτουργιών του συστήματος, δεν θα ήταν μια εκδίκηση για τα δεινά που το καθεστώς έχει δημιουργήσει στην κοινωνική βάση. Ο στόχος ήταν η πρόκληση του μέγιστου δυνατού κλυδωνισμού του. Σε αυτή την απόφαση είχε συνυπολογιστεί η ευρωπαϊκή και διεθνής κατάσταση που το καθεστώς βρίσκεται την τελευταία περίοδο και η τρέχουσα φάση της κρίσης. Αφού ο Επαναστατικός Αγώνας κατάφερε τα χτυπήματα, οι επιπτώσεις δε θα αφορούσαν μόνο στο ελληνικό καθεστώς. Εκμεταλλευόμενος τη συνθήκη της βαθιάς διασυνδεσιμότητας και της αλληλεξάρτησης των συστημικών λειτουργιών που ισχύει στην πρόσφατη ιστορία του καπιταλισμού, ο Επαναστατικός Αγώνας μπορούσε να διαγνώσει τα πιο ευαίσθητα σημεία του συστήματος σε αυτή τη φάση της κρίσης, τα οποία σε ένα χτύπημα όχι μόνο θα επηρέαζαν την ισορροπία του καθεστώτος στην Ελλάδα, αλλά θα εξασφάλιζαν τη μέγιστη διάχυση των συνεπειών αυτών των χτυπημάτων σε ακόμα πιο κομβικά σημεία του διεθνούς συστήματος.

Σε όποιον νομίζει ότι υπερβάλλω, θα πω τα εξής: Για να διεξαχθεί μέσα στην κρίση αυτή ένας ένοπλος αγώνας που θα έχει αποτελέσματα ως προς τον πρώτο και κύριο στόχο που οφείλει να έχει μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση και που δεν είναι άλλος από την ουσιαστική και αποτελεσματική προσπάθεια αποσταθεροποίησης του συστήματος, θα πρέπει η ανάλυση των συνθηκών, η αποφασιστικότητα, η τεχνογνωσία και η πρακτική ετοιμότητα να συνεργάζονται σε μια χειρουργικού τύπου μεθόδευση που θα εξασφαλίσει το μέγιστο δυνατό επιθυμητό αποτέλεσμα. Ο Επαναστατικός Αγώνας αυτό το διάστημα, το είχε καταφέρει.

Το γεγονός ότι με συλλάβανε, πάγωσε αυτό το σχέδιο. Συνεπώς η σύλληψή μου και το τρίτο κατά σειρά χτύπημα ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα, είναι μια εγγύηση ότι το καθεστώς δε θα υποστεί το μεγάλο πλήγμα που του ετοιμάζαμε. Ως προς αυτό, οι συλλήψεις της Αθανασοπούλου και εμένα είναι μια επιτυχία για την πολιτική, οικονομική και κοινωνική σταθερότητα.

Ο Επαναστατικός Αγώνας, η δικιά μου ιστορία και η πολιτική σημασία του κατασταλτικού χτυπήματος, είναι αδύνατον να κατανοηθεί εκτός του πλαισίου που βάζει η πρόσφατη ιστορία του καπιταλισμού και του κράτους. Και είναι αδύνατον να κατανοηθεί εκτός του πλαισίου της ίδιας της συστημικής κρίσης. Θα αναφερθώ σε αυτήν την κρίση και τις επιπτώσεις των σχεδίων διάσωσης του συστήματος, προκειμένου να καταφέρω να κάνω όσο γίνεται πιο κατανοητές τις πολιτικές προθέσεις του Επαναστατικού Αγώνα και τους στόχους του. Όμως πρέπει να επικεντρώσω στην τρέχουσα οικονομική, πολιτική και κοινωνική συνθήκη,

προκειμένου να γίνει πιο σαφές πού επικέντρωνε το σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής που είχε ο Επαναστατικός Αγώνας και ποιο ήταν το ιστορικό, κοινωνικό πλαίσιο που όχι μόνο νομιμοποιούσε την δράση μας, αλλά την καθιστούσε επιτακτική και κυρίως καθιστούσε επιτακτική την επιτυχία της.

Ως γνωστό, την παγκόσμια οικονομική κρίση - τη μεγαλύτερη στην ιστορία του καπιταλισμού - πυροδότησε η κατάρρευση των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων χαμηλής φερεγγυότητας στις ΗΠΑ (subprimes). Παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μια μικρή σχετικά αγορά, η κατάρρευσή της προκάλεσε ισχυρό σεισμό στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, με την κατάρρευση πλήθους τραπεζών σε όλο τον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο, ανάμεσα στις οποίες και μεγαθήρια όπως η αμερικάνικη τράπεζα Lehman Brothers.

Η πίστη κατέρρευσε, η διατραπεζική αγορά πάγωσε και όλες οι τράπεζες παγκοσμίως προσπαθούσαν να υπολογίσουν το εύρος των ζημιών τους από την έκθεσή τους στην αγορά των subprimes. Όμως η διάθρωση του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος, ο προχωρημένος βαθμός διασυνδεσιμότητας και αλληλεξάρτησης των λειτουργιών του σε παγκόσμιο επίπεδο, έτσι όπως διαμορφώθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια της παγκοσμιοποίησης, ήταν οι παράμετροι αυτοί που εξασφάλισαν την διάχυση της κρίσης, αλλά και τον πολλαπλασιασμό της αδυναμίας της. Σε αυτό έπαιξαν καθοριστικό ρόλο τα επενδυτικά εργαλεία του χρηματοπιστωτικού τομέα που με πρωταγωνιστές τα CDO εξάπλωσαν την «μόλυνση» της κρίσης, εξασφάλισαν την μέγιστη δυνατή διάχυσή της.

Είναι γνωστό ότι τα ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια που το αμερικάνικο τραπεζικό σύστημα πουλούσε στους φτωχούς πολίτες των ΗΠΑ, είχαν πακεταριστεί μαζί με άλλα δάνεια και είχαν μεταπωληθεί μαζικά, με αποτέλεσμα όταν ξέσπασε η κρίση καμία τράπεζα να μην μπορεί να υπολογίσει με ακρίβεια το μέγεθος της έκθεσής της στην αγορά των subprimes.

Το χρηματοπιστωτικό σύστημα από την περίοδο που άρχισε να επιταχύνει η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή από τα μέσα της δεκαετίας του '80, δημιούργησε ένα ευρύ φάσμα χρηματοπιστωτικών προϊόντων προκειμένου να καλύψει ένα μεγάλο εύρος επενδυτικών δραστηριοτήτων των οποίων ζητούμενο ήταν η καλύτερη δυνατή εκμετάλλευση κάθε ευκαιρίας απόσπασης του μέγιστου δυνατού κέρδους για το κεφάλαιο σε διεθνές επίπεδο. Την ίδια περίοδο άρχισε να διευρύνεται και η αγορά των παραγώγων τα οποία ως αποστολή είχαν την εξασφάλιση των κεφαλαιοκρατών από το ρίσκο των επενδύσεών τους που αυξανόταν παράλληλα με την διεθνοποίηση και την όλο και μεγαλύτερη ένταση της εκμετάλλευσης από το κεφάλαιο.

Σήμερα η αγορά των παραγώγων φτάνει το 1 τετράκις δολάρια, την μεγαλύτερη στην παγκόσμια αγορά κεφαλαίου. Πολλοί αναφερόμενοι στην διόγκωση της χρηματιστικής σφαίρας μιλούν για παρασιτισμό, για κερδοσκοπία, για καπιταλισμό-καζίνο. Όμως ο καπιταλισμός στην σύγχρονη μορφή και εξέλιξή του είναι αδύνατο να αναπαραχθεί χωρίς αυτήν και τα παράγωγα συνιστούν βασικά εργαλεία όχι μόνο απόσπασης κέρδους και διασφάλισης αυτού του κέρδους από κινδύνους, αλλά και εργαλεία που εξασφαλίζουν την ένταση της εκμετάλλευσης, της

αποτελεσματικότερης αναπαραγωγής, διεύρυνσης και έντασης της ταξικής διαστρωμάτωσης τους συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο.

Είναι σημαντικά, πλην όμως είναι και επικίνδυνα. Πολλοί μεγαλοεπενδυτές παρομοιάζουν την αγορά παραγώνων με πυρηνική βόμβα στα θεμέλια του συστήματος. Και αυτό γιατί ενώ ο σκοπός τους ήταν και παραμένει η εξασφάλιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, σήμερα της προχωρημένης συστημικής αλληλεξάρτησης η αποστολή τους για «εξαφάνιση του επενδυτικού κινδύνου μέσω της διάχυσής του», εξασφαλίζει την διάχυση και πολλαπλασιασμό των ίδιων των κινδύνων.

Η αναφορά του Επαναστατικού Αγώνα και εμένα προσωπικά σε αυτές τις συστημικές λειτουργίες, αφορούν στην δημόσια κατάθεση της οπτικής του Επαναστατικού Αγώνα που πάντα αναζητά τις διόδους αυτές στο σύστημα οι οποίες μπορούν να εξασφαλίσουν την μέγιστη δυνατή αποτελεσματικότητα της δράσης της οργάνωσης όσον αφορά την συστημική αποσταθεροποίηση. Γιατί η κατανόηση της λειτουργίας του συστήματος δεν μας χρειάζεται για εγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Μας χρειάζεται γιατί οφείλουμε και προσαρμόζουμε την στρατηγική μας με βάση την εξέλιξη του ίδιου προκειμένου να εξασφαλίσουμε τα μέγιστα δυνατά αποτελέσματα. Και σε ένα ένοπλο αγώνα ή είναι αυτό το ζητούμενο ή δεν είναι τίποτα.

Στον Επαναστατικό Αγώνα πάντα λαμβάναμε υπ' όψιν μας τις αγορές κεφαλαίων, τις τάσεις και τις κατευθύνσεις που σε κάθε περίοδο είχαν. Πάντα λαμβάναμε υπ' όψιν τις κινήσεις τους όσον αφορά την ελληνική αλλά και παγκόσμια πραγματικότητα. Η πρωτόγνωρη ιστορικά διόγκωση της χρηματιστικής σφαίρας δεν ήταν ένας παράγοντας άνευ σημασίας για μια ένοπλη οργάνωση, αφού από εκεί μπορούσαμε να αντλούμε σημαντικές πληροφορίες για τον καπιταλισμό σήμερα. Με τα αστρονομικά μεγέθη κεφαλαίων να κινούνται μέσω του πυκνού δικτύου της σε παγκόσμιο επίπεδο γνωρίζαμε από την ίδια την οικονομική ιστορία πως οι τάσεις στις αγορές μπορούσαν να καθορίσουν την μοίρα ολόκληρων χωρών. Και οι αγορές κεφαλαίων ήταν ευάλωτες σε κάθε κίνδυνο, ακόμα και στην υποψία ότι ένας κίνδυνος μπορεί να εμφανιστεί και να τις απειλήσει. Λόγω της δύναμης και της ισχύος τους, ο φόβος για μια ζημιογόνα επένδυση που θα αφορούσε π.χ. μια χώρα, λειτουργούσε σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Ο μεγαλοκερδοσκόπος Σόρρος είχε χαρακτηρίσει τις αγορές με αγέλη από γαζέλες, που δεν τρέχουν όλες μαζί μόνο όταν υπάρχει κίνδυνος, αλλά στην ιδέα ότι υπάρχει κίνδυνος που έρχεται. Υπάρχουν ουσιαστικά παραδείγματα στην ιστορία που το αποδεικνύουν αυτό. Όσον αφορά την Ελλάδα, οι αγορές αυτές στήριξαν την ελληνική ανάπτυξη την περίοδο πριν την κρίση, η οποία «έτρεχε» σε κάποιες χρονιές με ρυθμούς άνω του 5% - από τους υψηλότερους στην Ευρώπη – οι ίδιες οι αγορές γκρέμισαν την ελληνική οικονομία και έφεραν το εγχώριο καθεστώς στο χείλος της κατάρρευσης.

Μια ισχυρή ένοπλη οργάνωση στην Ελλάδα αξιοποιώντας κάθε ευκαιρία που της προσφέρει το ίδιο το σύστημα, θα μπορούσε να κατευθύνει τις ίδιες τις αγορές, να τις κάνει να τραπούν σε φυγή, φέρνοντας πολύ κοντά την προοπτική της καθεστωτικής κατάρρευσης. Μέσα σε ένα περιβάλλον παγκόσμιας κρίσης με την υπερεθνική οικονομική ελίτ να είναι ιδιαιτέρως φοβισμένη και ανασφαλής για τον προσανατολισμό της ως προς την αναζήτηση της κερδοφορίας των κεφαλαίων της, η διαμόρφωση ενός εχθρικού πεδίου για τους επενδυτές και ο διωγμός των μεγαλοκαρχαριών του κεφαλαίου από την χώρα δεν ήταν δύσκολη υπόθεση. Ο

Επαναστατικός Αγώνας θα μπορούσε να το επιτύχει, να καταστήσει αφιλόξενο και εχθρικό το ελληνικό έδαφος για κάθε σχέδιο οικονομικής αφαίμαξης της χώρας από το μεγάλο κεφάλαιο.

Η αγορά παραγώγων είναι ένα πεδίο προς διερεύνηση για τον Επαναστατικό Αγώνα, όπως και το σύνολο της χρηματιστικής σφαίρας, αφού από εκεί μπορούμε να αντλήσουμε πλήθος πληροφοριών για δράση και να διαμορφώσουμε στρατηγικές επίθεσης. Πιο συγκεκριμένη δεν μπορώ να γίνω. Με την ευκαιρία όμως θα αναφέρω ότι οι διώκτες μας και οι μηχανισμοί καταστολής, όσο και να πέφτουν με τα μούτρα στα γραπτά μου, δεν θα μπορέσουν να βρουν ποιοι ήταν οι επόμενοι στόχοι του Επαναστατικού Αγώνα. Και αυτό γιατί κάτι τέτοιο προϋποθέτει την κατανόηση των δυνατών και τρωτών σημείων του συστήματος, κάτι το οποίο απέχει κατά πολύ από τις δυνατότητές τους. Ίσως ένας μεγαλοκαρχαρίας του κεφαλαίου, όπως ο Buffett για παράδειγμα που γνωρίζει σε βάθος το σύστημα, να μπορούσε να τους προσανατολίσει στο εξής ερώτημα που τους απασχολεί: Ποια θα μπορούσαν να είναι αυτά τα χτυπήματα που θα κατάφερναν να ρίξουν το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς στην Ελλάδα;

Το σύστημα στην υπάρχουσα κρίση έχει διαβρωμένα θεμέλια. Πολλές από τις λειτουργίες του νοσούν και κάποιες συγκεκριμένες βρίσκονται κυριολεκτικά στον αέρα. Για μια ένοπλη οργάνωση ισχυρή, με σχέδιο και αποφασιστικότητα το ελληνικό καθεστώς θα ήταν ένας πύργος με τραπουλόχαρτα. Για τον Επαναστατικό Αγώνα που είχε το σχέδιο, το να το ρίξει ήταν μόνο ζήτημα συμμετοχής, ήταν θέμα άμεσης δράσης. Και αυτήν την άμεση δράση μας καθόριζε και ο παράγοντας Σύριζα. Η κυβέρνηση αυτή όχι μόνο επέβαλε το χειρότερο μνημόνιο, αλλά πρόεβη στην μεγαλύτερη ιστορικά εξαπάτηση της κοινωνικής βάσης. Αυτήν την κυβέρνηση ο Επαναστατικός Αγώνας δεν θα την άφηνε να φύγει χωρίς να υποστεί ένα ισχυρό ένοπλο χτύπημα.

Επανέρχομαι στο ζήτημα της κρίσης. Το χρηματοπιστωτικό σύστημα στην Ευρώπη είναι υπό καθεστώς κατάρρευσης και κρατείται στην ζωή χάρη στις ενέσεις ρευστότητας που διοχετεύουν οι κεντρικές τράπεζες μέσω του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης. Το σχέδιο όμως αυτό, παρά τα πολλά δις δολάρια που έχουν διοχετευτεί στις τράπεζες από την έναρξη της κρίσης, όχι μόνο δεν έχει καταφέρει να θέσει σε πιο σταθερές βάσεις το καπιταλιστικό σύστημα, αλλά ενισχύει την νοσηρότητά του. Είχαν άλλες επιλογές; Όχι. Τα προγράμματα ποσοτικής χαλάρωσης ήταν η μόνη λύση στην προσπάθεια επαναφοράς της πίστης στο σύστημα και την επανεκκίνηση της διατραπεζικής αγοράς προκειμένου να ξεμπλοκάρει η καπιταλιστική μηχανή. Όμως απέτυχαν.

Όλες αυτές οι ενέσεις ρευστότητας δεν είναι χρήμα χωρίς αντίκρυσμα. Χρεώνεται ο λογαριασμός στα πιο χαμηλά κοινωνικά στρώματα, τα οποία και επιφορτίζονται με το βάρος του ξεπεράσματος της κρίσης. Και αυτό, στη βάση ενός συστήματος που διαιωνίζεται μέσω της όλο και πιο σκληρής εκμετάλλευσης των αδύναμων, είναι άκρως λογικό. Το ίδιο το σύστημα γέννησε την κρίση, όμως τα συμφέροντα της οικονομικής ελίτ πρέπει να διαφυλαχτούν. Αν αυτό προϋποθέτει τον αφανισμό μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας, αυτό είναι επιθυμητό για την οικονομική και πολιτική ελίτ, αρκεί να εξασφαλιστεί η αναπαραγωγή του κεφαλαίου, η

αναπαραγωγή των σχέσεων εκμετάλλευσης, να διαφυλαχτούν τα προνόμια και η θέση των πλουσίων.

Στην Ελλάδα η κοινωνική βάση είναι ίσως η πιο πολύ τσακισμένη από κάθε άλλη χώρα που έχει μπει στη δίνη της κρίσης. Και στην πλάτη των φτωχών αυτής της χώρας διεξάγεται εδώ και χρόνια ένα πείραμα. Ένα πείραμα που δεν αφορά μόνο στις τεχνικές νεκρανάστασης ενός χρεωκοπημένου οικονομικού καθεστώτος, αλλά και στις αντοχές της κοινωνικής πλειοψηφίας σε μια πρωτοφανή ιστορικά ταξική επίθεση της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής ελίτ. Ένα πείραμα που αφορά σε ένα σχέδιο κοινωνικής γενοκτονίας.

Η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που χτυπήθηκε από την κρίση χρέους. Και η κρίση χρέους ήταν το αποτέλεσμα της οργανωμένης προσπάθειας της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας παγκόσμια να στηρίξουν το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αλλά και επακόλουθο της ίδιας της χρηματοπιστωτικής κατάρρευσης. Γιατί όπως προανέφερα οι αγορές κεφαλαίων από τις οποίες το ελληνικό κράτος αντλούσε μεγάλη ρευστότητα όλα τα προηγούμενα χρόνια, συνυπολογίζοντας την παθογένεια της ελληνικής οικονομικής αναπτυξιακής διαδικασίας με τα μεγάλα ελλείμματα και το υψηλό χρέος που την συνόδευαν, αρνούνταν να συνεχίσουν την παροχή δανείων. Έτσι τα spreads των ελληνικών ομολόγων εκτινάχθηκαν στα ουράνια και το ελληνικό καθεστώς κήρυξε πτώχευση.

Ζητούμενο για την Ευρωπαϊκή Ένωση και την παγκόσμια οικονομική και πολιτική ελίτ ήταν αν πρέπει η Ελλάδα να αφεθεί να καταρρεύσει ή να στηριχθεί το καθεστώς στη χώρα. Ζυγίζοντας τα υπέρ και τα κατά αυτών των δυο επιλογών, οι κυρίαρχοι έβγαλαν το συμπέρασμα πως είναι αδύνατον σε αυτή τουλάχιστον την φάση της κρίσης – δηλαδή το 2010 οπότε και ξεκίνησε η παγκόσμια οικονομική θύελλα – να αφεθεί η Ελλάδα σε μια άτακτη χρεωκοπία και να πεταχτεί εκτός της Ευρωζώνης. Αυτό θα είχε καταστροφικό αντίκτυπο στο παγκόσμιο οικονομικό καθεστώς και θα πολλαπλασίαζε τους κινδύνους μια παγκόσμιας κατάρρευσης.

Εδώ να κάνω μια παρένθεση για να πω τον ρόλο του Επαναστατικού Αγώνα την περίοδο που διαδραματιζόνταν όλα αυτά. Είναι γνωστό ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε διαγνώσει την επέλαση της κρίσης, πριν ακόμα αυτή ξεσπάσει. Επίσης, είχε δρομολογήσει ένα σχέδιο δράσης το οποίο στόχευε σε κομβικής σημασίας για την συστημική λειτουργία δομές και μηχανισμούς. Την περίοδο που λάμβανε χώρα η πρώτη κατασταλτική επιχείρηση εναντίον της οργάνωσης, η οικονομική και πολιτική ελίτ δρομολογούσε το πρώτο καθεστώς επιτήρησης για την χώρα, που διαμορφώθηκε και επιβλήθηκε με το πρώτο μνημόνιο. Το δίλημμα της υπερεθνικής οικονομικής και πολιτικής ελίτ για το αν πρέπει να σωθεί το ελληνικό καθεστώς ή όχι, θα βοηθούσαμε εμείς να απαντηθεί αλλιώς. Θα καθιστούσαμε με την δράση μας παντελώς ασύμφορη την όποια προσπάθεια στήριξης του εγχώριου καθεστώτος με την ίδια μας τη δράση. Θα υπονομεύαμε τα σχέδιά τους, πριν καν επιχειρηθούν. Στόχος μας ήταν να μην περάσει το πρώτο μνημόνιο, γιατί γνωρίζαμε τι θα επακολουθούσε. Μέσα από ένα σχέδιο ένοπλου αγώνα που θα συγκέντρωνε την ισχύ του εναντίον καθοριστικών για την συστημική ισορροπία θεσμών, μηχανισμών, φορέων, την προσπάθεια διάσωσης του ελληνικού καθεστώτος θα την τινάζαμε στον αέρα. Η στιγμή που η οικονομική και πολιτική εξουσία του πλανήτη βρισκόταν στο δίλημμα της στήριξης ή μή του ελληνικού καθεστώτος, ήταν η απόλυτη ευκαιρία για τον Επαναστατικό Αγώνα. Και δεδομένου ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις δεν είχαν ακόμα δοκιμαστεί, δεδομένου ότι

η ελληνική κοινωνία έβραζε, υπήρχε το ιδανικό μίγμα για μια καθεστωτική ανατροπή. Αυτή η ευκαιρία χάθηκε με τις συλλήψεις το 2010 που δρομολογήθηκαν αμέσως μετά το γεγονός της συμπλοκής στην Δάφνη όπου έπεσε μαχόμενος ο σύντροφος και μέλος του Επαναστατικού Αγώνα Λάμπρος Φούντας, ο οποίος και επιχειρούσε εκείνη την νύχτα την πρακτική υλοποίηση ενός σχεδίου καθεστωτικής αποσταθεροποίησης και ανατροπής. Το χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα ήταν πρωταρχικά ένα χτύπημα σε αυτό το σχέδιο. Χτύπημα που εξασφάλισε την επιβολή του πρώτου μνημονίου, το οποίο και άνοιξε τον δρόμο για την μακροχρόνια πορεία εξόντωσης της κοινωνικής βάσης στην χώρα και τις συνέπειες τις ζούμε όλοι σήμερα.

Συνεπώς τόσο η δράση του Επαναστατικού Αγώνα όσο και τα κατασταλτικά χτυπήματα αφορούν με τον πλέον ουσιαστικό τρόπο την λειτουργία του συστήματος. Εμείς θέλαμε με την δράση μας να το γκρεμίσουμε και είχαμε το σχέδιο γι' αυτό, το κράτος ήθελε να το περιφρουρήσει, να περιφρουρήσει τα συμφέροντα της οικονομικής εξουσίας, να εξασφαλίσει την ασφαλή εφαρμογή των μνημονίων και των σχεδίων κοινωνικής ευθανασίας της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Αμέσως μετά τις συλλήψεις το '10, κυβερνητικός παράγοντας της τότε κυβέρνησης Παπανδρέου είχε δημόσια ομολογήσει πως ένα μεγάλο χτύπημα θα μπορούσε να καταστρέψει την οικονομία μέσα σε λίγες ώρες. Ακόμα και αν δεν το ομολογούσαν οι ίδιοι, εμείς γνωρίζαμε ότι μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. Και το γεγονός ότι και η ίδια η πολιτική εξουσία το ομολόγησε, δείχνει το μέγεθος της ανασφάλειάς της για ένα καθεστώς που έτρεμε να σταθεί στα πόδια του. Κάποιοι, είμαι σίγουρη ότι θα πουν ότι έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας. Καμία σχέση. Απλώς έχουμε – και είχαμε – πλήρη επίγνωση των συνθηκών που το καθεστώς στεκόταν, είχαμε και έχουμε πλήρη επίγνωση των ευάλωτων και τρωτών σημείων του. Και είχαμε τα μέσα και την βούληση να τα εκμεταλλευτούμε στο έπακρο, όπως ακριβώς μας έδινε την ευκαιρία η συγκεκριμένη επιλογή αγώνα. Όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα και την αμφισβήτηση των δυνατοτήτων του, το μόνο που εξυπηρετεί είναι η επιβεβαίωση του ισχυρισμού του ίδιου του συστήματος ότι είναι αλώβητο και άτρωτο. Είναι μια προέκταση των συνειδήσεων αυτών που έχουν καταβληθεί από την ηττοπάθεια, που δεν τολμούν να σκεφτούν την προοπτική της ανατροπής από φόβο. Είναι η αποδοχή της παντοδυναμίας του συστήματος, η οποία αποδοχή, τουλάχιστον όσον αφορά στην εποχή μας, είναι ηλίθια. Αυτοί που θα ισχυριστούν κάτι τέτοιο, ιδίως αν προέρχονται από τον χώρο της καθεστωτικής αμφισβήτησης, είναι φορείς της ήττας στον αγώνα για την ανατροπή και την Επανάσταση. Είναι απολογητές του ίδιου του κράτους και του κεφαλαίου, αφού αποδέχονται πως τίποτα δεν μπορεί να βλάψει ουσιαστικά το καθεστώς. Είναι φορείς της ηττοπάθειας.

Το τι είμαστε ικανοί να κάνουμε και την δυνατότητα του Επαναστατικού Αγώνα την είχε αποδεχτεί το ίδιο το κράτος, η οικονομική και πολιτική εξουσία και μου διαβιβάστηκε όπως είπα και προηγουμένως και κατά την διάρκεια που βρισκόμουν στην «αντιτρομοκρατική» μέσω τους επικεφαλής της υπηρεσίας. Το ίδιο το καθεστώς γνωρίζει ότι είναι ευάλωτοι, γνωρίζει ότι δεν είναι αήττητο, γνωρίζει ότι είναι τρωτό. Γι' αυτό και γνωρίζοντας πολύ καλά κι εμένα προσωπικά, μου ξεστόμισε την βεβαιότητα του ότι «μπορούσα να τους ρίξω». Το γιατί αμφισβητείται αυτό από άλλους, ιδίως από αυτούς που καμώνονται ότι δρουν ενάντια στο σύστημα, αφορά μόνο την δική τους πολιτική και προσωπική αδυναμία και άρνηση να εμπλακούν σε έναν πόλεμο για την ανατροπή, την οποία εν τέλει δεν επιθυμούν. Κι αυτό γιατί θα

πρόκειται για έναν πόλεμο στον οποίο μπορεί να ματώσουν. Είτε κυριολεκτικά είτε μεταφορικά.

Αυτός ο φόβος, η ηττοπάθεια, ο φιλοτομαρισμός δεν επηρεάζει αρνητικά απλώς την προοπτική της ανατροπής του καθεστώτος. Πιο ειδικά επηρεάζει αρνητικά και δημιουργεί εμπόδια σε αυτούς που έχουν την βούληση και το σχέδιο να επιχειρήσουν με επιτυχία την καθεστωτική αποσταθεροποίηση και να ανοίξουν τον δρόμο για την κοινωνική Επανάσταση. Στην τελική, καθορίζει με τον πιο καταλυτικό τρόπο την ίδια την επιτυχία της κρατικής καταστολής. Και ως προς την δικιά μου σύλληψη και της Αθανασοπούλου, η επιτυχία της κατασταλτικής επιχείρησης εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα επαναλαμβάνω πως δεν αφορά σε τίποτα λιγότερο από την εξασφάλιση ότι το σύστημα δεν θα δεχτεί τα καθοριστικά χτυπήματα που του αρμόζουν. Χτυπήματα που – επαναλαμβάνω – αφορούσαν ένα καλό σχέδιο για την αποτελεσματική αποσταθεροποίηση του καθεστώτος, η οποία και είναι υποχρεωτική για την ανατροπή των κοινωνικών και ταξικών συσχετισμών δύναμης. Και οι τελευταίες είναι αναγκαίες για την δρομολόγηση της ίδιας της κοινωνικής Επανάστασης.

Αναλάβαμε την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα και στο σχέδιο για την καταλυτική αποσταθεροποίηση και με τον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη περάσαμε στην «παρανομία» προκειμένου να δρομολογηθεί εκ νέου το σχέδιο της οργάνωσης που είχε «παγώσει» με τις συλλήψεις μας το '10. Με βάση αυτήν την προοπτική πραγματοποίησε ο Επαναστατικός Αγώνας την επίθεση με παγιδευμένο με εκρηκτικά όχημα στην διεύθυνση εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας, στην οποία είχε την έδρα του ο αντιπρόσωπος του ΔΝΤ στην χώρα. Η σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη ήταν το δεύτερο κατά σειρά χτύπημα εναντίον της οργάνωσης και το επόμενο εμπόδιο στη δράση του Επαναστατικού Αγώνα και στην συνέχιση του σχεδίου αποσταθεροποίησης. Όμως, ούτε σε αυτήν την φάση εγκαταλείφθηκε. Έπρεπε να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα του καθεστώτος συνυπολογίζοντας το σύνολο των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων. Προσωπική μου αποστολή και σκοπός της ύπαρξής μου ήταν να διαφύγω της σύλληψης και να προχωρήσω. Να μην εγκαταλείψω τον στόχο της οργάνωσης, τον δικό μου στόχο.

Η σύλληψη η δική μου και της Αθανασοπούλου που συνιστά το τρίτο στη σειρά χτύπημα ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα και το τρίτο εμπόδιο που έφερε το πάγωμα του σχεδίου μας για την καθεστωτική αποσταθεροποίηση, έλαβε χώρα σε μια περίοδο που η πολιτική της σωτηρίας, της επιβίωσης του συστήματος, είχε όλα αυτά τα χρόνια διαμορφώσει στην χώρα συνθήκες ανάλογες με αυτές ενός πολέμου. Το καθεστώς εξακολουθούσε να είναι εύαλωτο, παρά το γεγονός ότι είχαν δημιουργηθεί κάποιοι μηχανισμοί διαχείρισης της κρίσης όπως ο ESMF και το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας το οποίο, φυσικά, λειτουργούσε με δημόσιο χρήμα. Ο Επαναστατικός Αγώνας την τελευταία περίοδο και πριν τις συλλήψεις μας, έπρεπε να συνυπολογίσει τις αλλαγές στην λειτουργία του συστήματος στην Ελλάδα, να εστιάσει στα τρωτά σημεία του και να στοχεύσει σε αυτά. Το σχέδιο διαμορφώθηκε, μπήκε σε πρακτική εφαρμογή αλλά δεν ολοκληρώθηκε λόγω του κατασταλτικού χτυπήματος. Και αυτό το σχέδιο το καθιστούσε ακόμα πιο επιτακτικό το γεγονός ότι η κοινωνική βάση στη χώρα βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στην φτώχεια, την ανέχεια, την περιθωριοποίηση. Βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στον

θάνατο. Γνωρίζαμε ότι αυτή η συνθήκη δεν θα τελείωνε, γνωρίζαμε ότι θα χειροτέρευε γιατί κατανοούσαμε την εξέλιξη της κρίσης. Γνωρίζαμε ότι αυτοί που κυβερνούν, η οικονομική και πολιτική ελίτ, είναι ανελέητοι. Ήταν χρέος μας να επιχειρήσουμε το σταμάτημα αυτής της καταστροφής.

Ο Επαναστατικός Αγώνας κι εγώ προσωπικά ζούσαμε και δρούσαμε σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που η ηττοπάθεια ήταν στην κορύφωσή της. Τις κοινωνικές συνθήκες που είχαμε το 2010 με την πίστη στην κοινωνική βάση ότι είναι δυνατό να μπει εμπόδιο στα σχέδια των κυβερνώντων και των δανειστών, δεν τις είχαμε το 2017. Ύστερα από μια μακρά σειρά αντιστάσεων και εξεγέρσεων ήρθε το αδιέξοδο. Όχι μόνο κανένα μέτρο δεν πάρθηκε πίσω, αλλά λαμβάνονταν κάθε χρόνο όλο και πιο ανελέητα μέτρα αφαίμαξης της κοινωνικής βάσης και εξόντωσής της. Ο Επαναστατικός Αγώνας και το σχέδιο της αποσταθεροποίησης γινόταν πιο επιτακτικό ακόμα, αφού έπρεπε να ανατραπούν οι συνθήκες της ηττοπάθειας και της παραίτησης στην κοινωνική βάση. Και αυτό έπρεπε να γίνει άμεσα, πέρα και πάνω από κάθε κόστος.

Βρισκόμαστε εν μέσω της εφαρμογής του τρίτου μνημονίου που επέβαλε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, εν μέσω της απόφασης για την επιβολή νέων μέτρων από την κυβέρνηση και τους δανειστές, από την οποία εξαρτιόταν – και εξακολουθεί να εξαρτιέται – η εκταμίευση της πρώτης δόσης του πακέτου οικονομικής στήριξης που συνόδευε το τρίτο μνημόνιο.

Οι κοινωνικές συνθήκες έτσι όπως διαμορφώνονταν μετά από 7 χρόνια μνημονίων, το γεγονός ότι κάθε μέρα που περνούσε όλο και πιο πολλοί άνθρωποι πετιούνταν στο περιθώριο και καταδικάζονταν στον αργό θάνατο της εξαθλίωσης, το γεγονός ότι γνωρίζαμε πως αυτές οι πολιτικές κοινωνικής γενοκτονίας δεν θα σταματούσαν, αλλά θα γίνονταν όλο και πιο ανελέητες, ήταν ο βασικός παράγοντας για τον Επαναστατικό Αγώνα και για μένα προσωπικά, για να θέλω πάση θυσία να υλοποιηθεί όσο πιο άμεσα γινόταν ένα σχέδιο ένοπλων επιθέσεων ενάντια στο εγκληματικό, το δολοφονικό αυτό καθεστώς. Το ότι η κοινωνία είχε περάσει σε μια συνθήκη καθολικού μουνιάσματος, παραίτησης και ηττοπάθειας, όχι μόνο δεν μας απέτρεπε από το σχέδιό μας, όχι μόνο δεν κλόνιζε την πίστη μας για το δίκιο του αγώνα μας, όχι μόνο δεν έβαζε αμφιβολίες για την προοπτική επιτυχίας του σχεδίου μας, αλλά μας έκανε να θέλουμε να κινηθούμε ακόμα πιο άμεσα. Η ανάγκη να πολεμήσουμε την ήττα ήταν μεγάλη.

Ο Επαναστατικός Αγώνας ποτέ δεν λαιδόρησε και δεν υποτίμησε την κοινωνία, ιδίως σε αυτές τις συνθήκες που διαμορφώνονται στα χρόνια της κρίσης. Γιατί γνωρίζουμε ότι η κοινωνική ηττοπάθεια δεν αφορά στην συναίνεση στο καθεστώς, αλλά στην εμπέδωση μιας πεποίθησης ότι το σύστημα δεν θα κάνει πίσω. Οι κοινωνικές αντιστάσεις είχαν δοκιμαστεί στα πρώτα χρόνια των μνημονίων, οι αγώνες που επιδίωξαν να φράξουν τον δρόμο των κυβερνήσεων και της τρόικας μέσα από διαδηλώσεις δεν κατάφεραν να σταματήσουν ούτε ένα μέτρο από αυτά που επέβαλαν οι δανειστές με τα μνημόνια και ο κόσμος αποσύρθηκε από τους δρόμους. Η αναρρίχηση του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία ήταν το αποτέλεσμα της ήττας των κοινωνικών αντιστάσεων. Και ήταν ένα καθοριστικό στοίχημα για τον Επαναστατικό Αγώνα, να μην φύγει ο ΣΥΡΙΖΑ από την εξουσία χωρίς να δεχτεί ένα ισχυρό πλήγμα, ένα ισχυρό ένοπλο χτύπημα.

Επαναλαμβάνω πως η κοινωνική παραίτηση δεν αφορούσε σε καμία συναίνεση στο καθεστώς και τις πολιτικές του. Αφορούσε στην επιβολή ενός αδιεξόδου όσον αφορά συγκεκριμένες μορφές αντίστασης. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι η κοινωνική συναίνεση ήταν έστω και μερικώς υπαρκτή την περίοδο πριν το 2009, δηλαδή πριν την κρίση. Αλλά ακόμα και τότε δεν αφορούσε πλειοψηφικά τμήματα της κοινωνίας. Ποιος δεν θυμάται την περίοδο της κυβέρνησης Καραμανλή, την οποία είχε στιγματίσει μια ατελείωτη σειρά σκανδάλων, πολιτικών και οικονομικών, όπως οι οικονομικές απάτες των υπουργών της Βουλγαράκη, Ρουσόπουλου, το σκάνδαλο της μονής Βατοπεδίου, η υπόθεση της αρπαγής των Πακιστανών, η υπόθεση των υποκλοπών. Ο Επαναστατικός Αγώνας εκείνη την περίοδο είχε βάλει στο στόχαστρο τον πρώην υπουργό Δημόσιας Τάξης Βουλγαράκη με αφορμή τα σκάνδαλα που προανέφερα. Ποιος δεν θυμάται το μεγάλο εκείνο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας τότε που δημόσια στις τηλεοράσεις έβγαине και έλεγε ότι αυτοί που κυβερνούν πρέπει να τους κρεμάσουμε στην Πλατεία Συντάγματος; Ακόμα και στην δίκη μας που έγινε σε πρώτο βαθμό το 2011-2012 που καλέστηκαν να καταθέσουν για επιθέσεις του Επαναστατικού Αγώνα ως μάρτυρες κατηγορίας, μας έλεγαν «καλά τους κάνατε». Και όσον αφορά ειδικά τον Βουλγαράκη, έβγαине ένα ιδιαίτερο μένος από μεριάς τους.

Αν λοιπόν η συναίνεση στο καθεστώς ήταν ιδιαιτέρως περιορισμένη πριν την κρίση, ποιος τρελός θα ισχυριστεί ότι είναι υπαρκτή έστω και κατ' ελάχιστο, σήμερα; Η κοινωνική πλειοψηφία μισεί το καθεστώς, μισεί αυτούς που κυβερνούν, μισεί αυτούς που την πίνουν το αίμα.

Βασικό ρόλο στην εμπέδωση ότι «ως κοινωνία είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε θυσίες και να αποδεχτούμε τα μνημόνια αδιαμαρτύρητα για το καθολικό κοινωνικό συμφέρον» έπαιξαν και παίζουν τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Κυρίαρχο στοιχείο της καθεστωτικής προπαγάνδας ήταν ότι ως κοινωνία έχουμε ανάγκη τα πακέτα στήριξης των δανειστών, γιατί αλλιώς θα βρεθούμε σε ακόμα πιο δεινή θέση. Γιατί από τα πακέτα αυτά το κράτος πληρώνει μισθούς και συντάξεις, πληρώνει την δημόσια υγεία και περίθαλψη κλπ. Αυτή είναι η μεγαλύτερη απάτη της εποχής μας. Το μεγαλύτερο και πιο ύπουλο ψέμα του καθεστώτος. Και είναι οι ίδιοι οι αριθμοί που το επιβεβαιώνουν αυτό, με βάση μελέτη που πραγματοποιήθηκε όχι στην Ελλάδα, αλλά από οικονομολόγους της Γερμανίας. Κανένας από καμία κυβέρνηση δεν βγήκε να αμφισβητήσει τα συμπεράσματα της έρευνας, έστω και με την χρήση λογιστικών αλχημειών. Αυτή την έκθεση την γνώριζε ο Επαναστατικός Αγώνας, και τα βασικά συμπεράσματα από αυτήν ήταν τα εξής:

Από το 2010 με το πρώτο και δεύτερο μνημόνιο το ελληνικό κράτος είχε λάβει 226,7 δις ευρώ. Πρόκειται για το μεγαλύτερο πακέτο οικονομικής στήριξης στην ιστορία. Ενδεικτικό της σημασίας που είχε για την συστημική ισορροπία παγκοσμίως η διάσωση του ελληνικού καθεστώτος και η αποφυγή μια άτακτης χρεωκοπίας, μιας κατάρρευσης, ήταν το γεγονός ότι το ΔΝΤ παραβίαζε κατά πολύ το καταστατικό του, το οποίο έβαζε πλαφόν στο ύψος της οικονομικής στήριξης μιας χώρας σε κρίση με την αιτιολόγηση ότι η στήριξη της Ελλάδας ήταν απολύτως αναγκαία για την συνολική συστημική σταθερότητα.

Από τα 226,7 δις ευρώ των δύο πρώτων πακέτων στήριξης, τα 139,2 δις ευρώ, περισσότερα από το 64% των χρημάτων, χρησιμοποιήθηκαν για την αποπληρωμή του χρέους και την εξυπηρέτηση τόκων. Τα 37,3 δις ευρώ ή το 17% των χρημάτων,

χάθηκαν στις τράπεζες, στις τσέπες των τραπεζιτών και των μετόχων τους, για την ανακεφαλαιοποίηση του χρεωκοπημένου ελληνικού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Τα 29,7 δις ευρώ ή το 14% των χρημάτων δόθηκαν ως κίνητρα στα κοράκια της εγχώρια και μη οικονομικής ελίτ για να συμμετάσχουν στο σχέδιο κουρέματος του ελληνικού χρέους το 2012, το PSI. Τι έμενε από αυτό το ποσό στα ταμεία του ελληνικού κράτους; Λιγότερο από το 5% ή αλλιώς 9,7 δις ευρώ. Η συντήρηση και μόνο του κρατικού μηχανισμού, δηλαδή μισθοί υπουργών και βουλευτών, μισθοί μπάτσων, δικαστών, εισαγγελέων και ανακριτών, υπερβαίνει κατά πολύ σε αυτά τα 7 χρόνια το ποσό των 9,7 δις. Κοινώς ούτε ένα ευρώ δεν έφτασε στην κοινωνική βάση. Αυτό είναι η καλύτερη απόδειξη ότι τα πακέτα στήριξης όχι μόνο δεν αφορούσαν ούτε στο ελάχιστο την συντήρηση – όχι βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης - τμημάτων της κοινωνίας, αλλά αντιθέτως, τα πακέτα αυτά συνοδεύτηκαν από τα χειρότερα μνημόνια, την χειρότερη επίθεση σε λαό που έχει ποτέ εξαπολύσει η οικονομική και πολιτική εξουσία. Με τα μνημόνια επιδόθηκε σε μια χωρίς τέλος λεηλασία των οικονομικά αδύναμων με μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις. Αύξησαν και εντατικοποίησαν τις φορολογικές επιδρομές τους στην κοινωνική βάση. Ο ταξικός χαρακτήρας της πρωτοφανούς φορολογικής επιδρομής, το γεγονός ότι το κόστος της συστημικής κρίσης πλήρωσαν και πληρώνουν οι φτωχοί και όχι οι πλούσιοι φαίνεται και από τα ίδια τα στοιχεία: Οι αυξήσεις στους φόρους των φτωχών ξεπερνά το 400% τα τελευταία χρόνια ενώ για τους πλούσιους είναι 9%. Όσοι δεν ανήκουν στην τάξη των οικονομικά ισχυρών, τα χρόνια των μνημονίων έχασαν πάνω από το 90% του εισοδήματός τους ενώ οι πλούσιοι το αύξησαν. Μείωσαν και μειώνουν συνεχώς το χαμηλότερο αφορολόγητο όριο, χτυπώντας και αυτούς που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας καθώς φορολογούν εισοδήματα από 8.637 ευρώ τον χρόνο.

Κήρυξαν στάση πληρωμών σε δημόσιους τομείς όπως η υγεία για να πληρώνουν δάνεια, τόκους, τράπεζες. Το ξεδόντιασμα του δημόσιου συστήματος υγείας που βρίσκεται στα όρια της κατάρρευσης και η υποχρέωση της οικονομικής συμμετοχής φτωχών στην υγεία κατέστησε το θέμα της ιατρικής περίθαλψης και της ίδιας της επιβίωσης προνόμιο μόνο για τους πλούσιους. Ληλάτησαν τα ασφαλιστικά ταμεία τα οποία μόνο από το PSI έχασαν 16,2 δις ευρώ μέσα σε δυο μήνες, τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 2012. Επέβαλαν κατασχέσεις για χρέη προς το δημόσιο εντατικοποιώντας τις επιθέσεις εξαθλίωσης μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας. Η φτώχεια στην Ελλάδα είναι πλέον η συνθήκη ζωής για την συντριπτική πλειοψηφία. Το 2014 το 95% των ανθρώπων στη χώρα δήλωνε ότι τα βγάζει πέρα δύσκολα. Ο υπολογισμός των ανθρώπων που βρίσκονται σε συνθήκες φτώχειας δεν γίνεται χωρίς τις απαραίτητες αλχημείες στις μετρήσεις και για λογαριασμό του καθεστώτος που θέλει να παρουσιάσει τις συνθήκες καλύτερες από ότι είναι στην πραγματικότητα. Το όριο της σχετικής φτώχειας σήμερα ορίζεται ως το 60% του διάμεσου εισοδήματος. Όποιος δηλαδή βρίσκεται κάτω από το όριο αυτό κατατάσσεται στους σχετικά φτωχούς. Όμως το διάμεσο εισόδημα τροποποιείται κάθε χρόνο με βάση τις συνολικές αλλαγές στα εισοδήματα. Αφού το διάμεσο εισόδημα μειώνεται συνεχώς τα τελευταία χρόνια, κατεβαίνει συνεχώς προς τα κάτω και το όριο της φτώχειας.

Αν υπολογίσει κανείς ότι από το 2007 έως το 2015 που υπάρχουν τα τελευταία στοιχεία, το διαθέσιμο κατά κεφαλήν εισόδημα μειώθηκε κατά 27,5%, και αν σε αυτό συμπεριλάβει το γεγονός ότι αυτή η μείωση δεν αφορά τους πλούσιους, αφού αυτοί εν μέσω της κρίσης έχουν ισχυροποιήσει ταξικά την θέση τους, αυξάνοντας την περιουσία τους κατά 20% και ενώ μεγάλο μέρος του πλούτου τους δεν

συνυπολογίζεται καν, αφού έχει «δραπετεύσει» στο εξωτερικό, καταλαβαίνει πως το λεγόμενο διάμεσο εισόδημα βάση του οποίου υπολογίζονται τα ποσοστά φτώχειας στην χώρα, δεν μπορεί να συνιστά αντικειμενικό στοιχείο για την ανίχνευση των συνθηκών διαβίωσης στην Ελλάδα. Έτσι το 34,6% που αφορά στο πρόσφατο ποσοστό της φτώχειας στην χώρα, δεν είναι αντιπροσωπευτικό.

Πιο συγκεκριμένα, κάποια στοιχεία αναφέρουν πως από τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα αφαιρέθηκε το 86% του συνολικού τους εισοδήματος ενώ η ανεργία στους νέους προσεγγίζει το 50%.

Ως όριο για τον υπολογισμό της ακραίας ή απόλυτης φτώχειας, ορίζεται το κόστος ενός «καλαθιού» που αντιστοιχεί στις ελάχιστες ανάγκες διαβίωσης. Ως όριο της ακραίας φτώχειας, για παράδειγμα, αναφέρεται το ποσό των 182 ευρώ το μήνα, για ένα άτομο σε αστικές ή ημιαστικές περιοχές που ζει σε ιδιόκτητο σπίτι. Αν δηλαδή κάποιος λαμβάνει 200 ευρώ το μήνα υπό τις ίδιες συνθήκες, είναι εκτός του ορίου της απόλυτης φτώχειας με βάση αυτού του τρόπου μέτρησης.

Όπως επίσης, ένα ζευγάρι με δυο παιδιά που ζει στην Αθήνα σε ενοίκιο ή πληρώνει στεγαστικό δάνειο, τα 905 ευρώ το μήνα είναι το όριο για να ενταχθεί στο ποσοστό της ακραίας φτώχειας. Δηλαδή στην ίδια περίπτωση, και με 910 ευρώ εισόδημα, οι ίδιοι άνθρωποι είναι φτωχοί, αλλά όχι απόλυτα φτωχοί. Το πώς μπορεί να επιβιώσει ένα ζευγάρι με δυο παιδιά και ενοίκιο ή δάνειο έχοντας 905 ευρώ το μήνα είναι δύσκολο να απαντηθεί.

Οι δρόμοι των μεγάλων πόλεων έχουν γεμίσει άστεγους. Πολλοί καταλαμβάνουν εγκαταλειμμένα κτήρια και αποθήκες και η αυξητική τάση των αστέγων παρουσιάζεται ότι φτάνει το 20% με 25%, επίσης δεν είναι αντικειμενική, αφού δεν καταγράφεται το σύνολό τους και αφορά κυρίως αυτούς που μένουν στους δρόμους και είναι ορατοί.

Καμία στατιστική για την φτώχεια δεν μπορεί, ή δεν θέλει καλύτερα, να περιγράψει με σαφήνεια τις πραγματικές συνθήκες που ζουν εκατομμύρια άνθρωποι στην χώρα. Γνωρίζουμε ότι η εξαθλίωση είναι τόσο μεγάλη που δεν χωρά σε μετρήσεις. Οι αμέτρητοι άστεγοι στους δρόμους, άνθρωποι που φαίνονται ότι ζούσαν πριν λίγο καιρό σε σπίτια, που είχαν δουλειά, να κουλουριάζονται στα πεζοδρόμια, να ζητιανεύουν για ένα πιάτο φαί. Άνθρωποι που πεθαίνουν από το κρύο, τις αρρώστιες, την πείνα. Παιδιά που υποσιτίζονται, που καταδικάζονται σε θάνατο. Αυτές είναι οι συνθήκες στην Ελλάδα. Μας εξόργιζε όλο αυτό. Μας εξόργιζε το γεγονός ότι λίγες μέρες πριν το κατασταλτικό χτύπημα μαθαίναμε ότι άστεγοι, άνθρωποι που είχαν σπίτι αλλά δεν είχαν θέρμανση, πέθαιναν από το κρύο. Μας εξόργιζε το γεγονός ότι αυτό το καθεστώς δολοφονεί καθημερινά όλο και περισσότερους ανθρώπους. Ήταν χρέος μας να βγούμε μπροστά. Το μέγεθος της αδικίας σήμερα είναι πρωτόγνωρο. Για μας είναι άδικο όλο αυτό, για τους κυρίαρχους δεν σημαίνει τίποτα. Για το καθεστώς και αυτούς που το απαρτίζουν ο θάνατος ανθρώπων είναι μια προϋπόθεση για την αντιμετώπιση της κρίσης του συστήματος. Για τους πλούσιους οι άνθρωποι αυτοί είναι τα σκουπίδια του καπιταλισμού. Αυτός ο ταξικός πόλεμος δεν έχει κανένα έλεος, δεν έχει όρια.

Για να ορθοποδήσει το σύστημα, θα πατήσει και θα λιώσει όσους χρειάζεται.

Τα σχέδιά τους για δημοσιονομική προσαρμογή, τα σχέδιά τους για τα πρωτογενή πλεονάσματα, είναι δολοφονικές βόμβες στην κοινωνική βάση. Πολλές από αυτές έχουν ήδη εκραγεί και οι νεκροί από την κοινωνική βάση δεν είναι λίγοι.

Τα σχέδια και οι πολιτικές τους για την έξοδο του συστήματος από την κρίση έρχονται σε μετωπική σύγκρουση με την επιβίωση όλο και περισσότερων ανθρώπων. Και το δίλημμα στον αν οφείλει η ελληνική κοινωνία να υποστεί άλλο τα δολοφονικά μνημόνια ή αν πρέπει να τσακίσουμε το ίδιο το σύστημα που δημιουργεί αυτές τις συνθήκες, δεν είναι δύσκολο να απαντηθεί. Να το τσακίσουμε.

Οι απατεώνες, οι δολοφόνοι, οι συνεργοί στο κοινωνικό έγκλημα, σύσσωμος ο καθεστωτικός συρφετός, κάνει πλύση εγκεφάλου στην κοινωνία ότι τα μνημόνια πρέπει να τα υποστούμε γιατί χωρίς τα πακέτα στήριξης δεν επιβιώνουμε. Μίλησα γι' αυτό σε προηγούμενο σημείο αυτού του κειμένου με αριθμούς που δεν έχουν αμφισβητηθεί από κανέναν μέχρι σήμερα. Όχι μόνο δεν φτάνει ούτε ένα ευρώ στην κοινωνική βάση από αυτά τα χρήματα, όχι μόνο εφαρμόζουν την πιο ακραία και βίαιη ταξική επίθεση στην ιστορία της χώρας και αρπάζουν τον κοινωνικό πλούτο από τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα για να στηρίξουν το σύστημα και τους πλούσιους, αλλά εφαρμόζουν και σειρά σχεδίων έμμεσης υπαρπαγής του κοινωνικού πλούτου για την ενίσχυση των συμφερόντων και της ταξικής ισχύος την οικονομικής εξουσίας.

Ένα από αυτά τα σχέδια είναι η στήριξη των τραπεζών. Βασικός στόχος των πολιτικών εξόδου από την κρίση είναι η επιβίωση του ελληνικού και ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος, το οποίο είναι χρεωκοπημένο. Γνωρίζουμε πως μεγαθήρια τραπεζικά στην Ευρώπη, όπως η γερμανική Deutsche Bank, είναι χρεωκοπημένα. Η ίδια η οικονομική ελίτ βγάζει κραυγές αγωνίας για μια πιθανή κατάρρευση της γερμανικής τράπεζας που προανέφερα, η οποία αν πέσει θα συμπαρασύρει στον γκρεμό όλα τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στην Ευρώπη και θα προκαλέσει ένα τσουνάμι τραπεζικών καταρρεύσεων παγκόσμια με ανυπολόγιστο για το παγκόσμιο σύστημα κόστος.

Σε αντίστοιχη άθλια συνθήκη βρίσκονται τράπεζες της Ιταλίας και η επικίνδυνη λόγω της μεγάλης αποσταθεροποίησής της Ιταλική οικονομία – η τρίτη μεγαλύτερη στην Ευρώπη – είναι ο μεγάλος εφιάλτης της ευρωζώνης, καθώς αδυνατεί να χωρέσει το ιταλικό καθεστώς σε οποιοδήποτε πρόγραμμα στήριξης.

Η Ευρώπη οδεύει στο πιο μεγάλο και κρίσιμο στάδιο της κρίσης που θα καθορίσει την επιβίωσή της ως οντότητα οικονομική και πολιτική. Και αυτό μέσα σε ένα παγκόσμιο περιβάλλον όπου η κρίση μεγαλώνει και ετοιμάζεται να δείξει το χειρότερό της πρόσωπο. Η κατρακύλα στις τιμές πρώτων υλών και πετρελαίου που αντανακλούν την καταστροφική πτώση της παγκόσμιας παραγωγής, ο νομισματικός πόλεμος, οι φούσκες στην χρηματιστική σφαίρα, η ύφεση που βυθίζονται πολλές οικονομίες, η κρίση της κινέζικης οικονομίας που μέχρι πριν λίγα χρόνια αποτελούσε την ατμομηχανή της παγκόσμιας καπιταλιστικής αναπαραγωγής, η απουσία ρευστότητας παρά τις πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης με τις οποίες διοχέτευσαν οι κεντρικές τράπεζες δεκάδες δις δολάρια. Είναι στοιχεία της νέας θύελλας που ακολουθεί. Η κρίση δεν έχει δείξει το πιο άγριο πρόσωπό της ακόμα. Τα χειρότερα έπονται. Και καταλυτικό ρόλο θα παίξει η άνοδος των επιτοκίων από την FED, την αμερικάνικη κεντρική τράπεζα, η οποία συνυπολογίζοντας τους παγκόσμιους κινδύνους κι ενώ γνωρίζει ότι μια τέτοια πρακτική θα πυροδοτήσει σειρά

καταρρεύσεων σε χώρες, μην έχοντας άλλα περιθώρια να τροφοδοτεί με δημόσιο χρήμα φούσκες στις αγορές κεφαλαίων, οι οποίες αν σκάσουν θα βάλουν σε κίνδυνο την εύθραυστη αμερικάνικη οικονομία, βάζει τέρμα στις πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης που ακολουθούσε. Τα αποτελέσματα έχουν αρχίσει να διαφαίνονται καθώς μαζικά τα κεφάλαια επιστρέφουν στο αμερικάνικο οικονομικό πεδίο. Με μια αντίστοιχη άνοδο των επιτοκίων από την FED πυροδοτήθηκε η κατάρρευση των χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας στα τέλη της δεκαετίας του '90. Τα σημερινά αποτελέσματα αυτής της κίνησης θα είναι πολύ χειρότερα από τότε για τα καθεστώτα άλλων χωρών.

Μπροστά σε αυτούς τους κινδύνους, η στήριξη του ελληνικού καθεστώτος είναι μικροπρόβλημα πλέον για την παγκόσμια οικονομική και πολιτική εξουσία. Και η άρνηση του ΔΝΤ να συμμετέχει στο ελληνικό πρόγραμμα, αντανακλά την αδιαφορία πλέον πολλών καθεστώτων για το μέλλον αυτού του προβλήματος. Έχω γράψει και παλιότερα, ότι όταν το ΔΝΤ αποφασίζει να εγκαταλείψει ένα πρόγραμμα διάσωσης, προφανώς και γιατί το βρίσκει αδιέξοδο, ακολουθεί κατάρρευση.

Τα κοράκια της υπερεθνικής ελίτ που αναζητούν επενδυτικές ευκαιρίες ανά τον κόσμο, χαρακτηρίζουν την Ελλάδα ως σκουπιδότοπο. Κάποιοι λίγοι βλέπουν στην ελληνική κρίση ευκαιρίες και τολμούν να επιχειρήσουν επενδύσεις. Είναι τα γνωστά distress funds ή αλλιώς τα κεφάλαια της δυστυχίας που έχουν ήδη εγκατασταθεί στην χώρα και πιο συγκεκριμένα στις ελληνικές τράπεζες. Αυτές τις έχουν εξαγοράσει αντί πινακίου φακής με την βοήθεια των κυβερνήσεων Σαμαρά και Τσίπρα.

Η πρώτη έφτιαξε το νομικό πλαίσιο για αυτή την εξαγορά και η δεύτερη την πραγματοποίησε. Μιλώ για την τρίτη ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, ένα από τα καλύτερα σχέδια απόσπασης κοινωνικού πλούτου σε λίγες μόνο μέρες. Με συντονισμένες κινήσεις, Έλληνες τραπεζίτες, μέτοχοι και ξένα funds προκάλεσαν την κατρακύλα των μετοχών των τεσσάρων συστημικών τραπεζών, που έφτασαν να αξίζουν ακόμα και κάτω από ένα λεπτό του ευρώ. Με το κόλπο της υποχρεωτικής μείωσης του αριθμού των μετοχών, μετοχές με προηγούμενη αξία 23 ευρώ ανά μετοχή (Εθνική), ανταλλάχθηκαν με άλλες που άξιζαν 3/10 του λεπτού. Το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, ο βασικός μέτοχος των τραπεζών που είχε επενδύσει δημόσιο χρήμα σε αυτές, έχασε με αυτό το κόλπο 19 δις ευρώ. Κόλπο που πραγματοποιήθηκε με τους εκβιασμούς των τραπεζιτών, οι οποίοι τώρα κλαίγονται ότι τους αρπάζουν τις διοικήσεις οι ξένοι κερδοσκόποι.

Το σύνολο των δανείων τους που έχουν στα συρτάρια τους οι τράπεζες θα περάσει στα χέρια αυτών που αποκαλούνται «γύπες του χρέους» για να αξιοποιηθούν. Ένας από αυτούς είναι ο Τζον Πόλσον, που έχει ένα από τα μεγαλύτερα distress funds στον κόσμο. Το σύνολο της παραγωγικής διαδικασίας θα περάσει στα δικά τους χέρια, καθώς και τα στεγαστικά δάνεια.

Το αποτέλεσμα θα είναι η ραγδαία αύξηση της ανεργίας, η ακόμα μεγαλύτερη εξαθλίωση, η μεγαλύτερη αύξηση των αστέγων, των αποκλεισμένων. Η τελική ισοπέδωση της κοινωνικής βάσης.

Ζώντας μέσα σε αυτές τις συνθήκες πολέμου, ο Επαναστατικός Αγώνας κι εγώ προσωπικά, ήταν αδύνατον να μείνουμε με σταυρωμένα χέρια. Και ήδη είχαμε αρχήσει. Και με ποιον τρόπο θα μπορούσαμε να επιχειρήσουμε να εμποδίσουμε αυτή

την καταστροφή χωρίς ένοπλο αγώνα; Είχαμε επιφορτιστεί με ένα μεγάλο βάρος που παρά τις όποιες δυσκολίες είχαμε χρέος και επιθυμούσαμε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο να το σηκώσουμε.

Όμως επειδή κατά την πάγια άποψη του Επαναστατικού Αγώνα, δεν νοείται ένοπλος αγώνας – αλλά και καμιά άλλη μορφή δράσης – χωρίς να κατατίθεται στην κοινωνία η θέση των επαναστατών για την κοινωνική αλλαγή, σε όλες τις προκηρύξεις και τα κείμενά μας, σε κάθε στιγμή του αγώνα μας, καταθέταμε έστω και συνοπτικά τις προτάσεις μας για την ίδια την κοινωνική επανάσταση.

Εννοείται πως καμία επανάσταση στην ιστορία δεν έχει γίνει χωρίς ένοπλο αγώνα. Ο ένοπλος αγώνας είναι η προϋπόθεση για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου. Μια ισχυρή ένοπλη οργάνωση μπορεί να προκαλέσει σημαντικά αποτελέσματα ως προς την πρόκληση καταρρεύσεων σε ένα σύστημα που είναι κλονισμένο και σαθρό από την κρίση. Αρκεί να υπάρχει βούληση, σχέδιο, όπλα, αποφασιστικότητα.

Εμείς είχαμε ιστορικό χρέος να το κάνουμε. Η αξιοποίηση των αποτελεσμάτων αυτού του σχεδίου ήταν θέμα όσων πρεσβεύουν την ανατροπή. Ή θα την στηρίζανε και θα προχωρούσαμε μαζί ή θα την υπονόμευαν ως άκαιρη. Δηλαδή, ή θα γίνονταν αυτό που έχουν χρέος να γίνουν, οι φορείς της Επανάστασης, ή θα έμπαιναν εμπόδιο σε αυτήν και θα την πολεμούσαν. Ο καθένας θα αναλάμβανε τις ιστορικές τους ευθύνες. Γιατί επαναφορά στην όποια εκ του ασφαλούς δράση αμφισβήτησης του καθεστώτος δεν θα γινόταν.

Μέσα στις συνθήκες αυτές, δυο επιλογές θα υπήρχαν. Ή με την Επανάσταση ή με το καθεστώς. Όσον αφορά εμάς, όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα, ήμασταν αποφασισμένοι ακόμα και να πεθάνουμε γι' αυτό. Γιατί αγώνας για την Επανάσταση χωρίς την αποφασιστικότητα ακόμα και να δώσεις την ζωή σου γι' αυτήν δε γίνεται.

Την αποφασιστικότητά μας πάντα την όπλιζε τόσο το άδικο του ταξικού πολέμου όσο και το δίκαιο μιας Επανάστασης. Το δίκαιο μιας επαναστατικής κοινωνίας. Το δίκαιο για μια κοινωνία χωρίς ανθρώπους να πεθαίνουν από την πείνα και το κρύο. Όπου δε θα υπάρχουν κοινωνικοί και ταξικοί διαχωρισμοί. Μια επαναστατική κοινωνία προϋποθέτει την κατάργηση του κράτους άμεσα. Την κατάργηση κάθε εξουσιαστικού σχηματισμού που συγκεντρώνει ή που επιδιώκει να συγκεντρώσει στα χέρια του οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, είτε πολιτική είτε οικονομική.

Το κράτος δεν είναι απλώς ένα εργαλείο του κεφαλαίου. Συμπυκνώνει και αναπαράγει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς σε όλες τις μορφές τους. Για αυτό όχι μόνο δε θα έπρεπε να μείνει όρθιο σε μια επαναστατική προσπάθεια, αλλά θα έπρεπε και ενόπλιως να περιφρουρηθεί η προσπάθεια κανένας πολιτικός σχηματισμός να μην επιχειρήσει να καταλάβει αυτό το κενό.

Μια επαναστατική κοινωνία είναι μια ελεύθερη κοινωνία, χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς προνομιούχους και μη προνομιούχους. Είναι μια κοινωνία χωρίς τάξεις, είναι μια κοινωνία οικονομικής ισότητας.

Σε μια Επανάσταση πρώτο μέλημα των επαναστατών είναι η απαλλοτρίωση του συνόλου του πλούτου από τους πλούσιους. Η απαλλοτρίωση της κρατικής

περιουσίας, της περιουσίας της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, της περιουσίας της εκκλησίας, της οποίας ειδικά το μέγεθος εν μέσω των κοινωνικών συνθηκών σήμερα, συνιστά από μόνο του ένα μεγάλο σκάνδαλο, ένα κοινωνικό έγκλημα. Ο χρυσός, το χρήμα, η ακίνητη περιουσία, το σύνολο του πλούτου που κρατάει στα χέρια της η εκκλησία θα αρκούσε για να ζουν άνετα πολλές χιλιάδες ανθρώπων για μεγάλο χρονικό διάστημα. Και τι είναι αυτό που εξυπηρετεί η εκκλησία; Την παθητική στάση της κοινωνίας στα δεινά που υποβάλλεται, τη διαίωσιση της ηττοπάθειας και της παραίτησης. Είναι ένας ουσιαστικός στυλοβάτης του εγκληματικού καθεστώτος και ένας καταχραστής του κοινωνικού πλούτου. Ένας εκμεταλλευτής της ανθρώπινης δυστυχίας.

Μια επανάσταση απαιτεί την απαλλοτρίωση όλων των παραγωγικών δομών της χώρας για την επανεκκίνηση της παραγωγής σε νέες βάσεις. Το σύνολο της παραγωγικής διαδικασίας και του σχεδιασμού αυτής περνάει στα χέρια της κοινωνίας. Μέσα από οριζόντιες διαδικασίες, μέσα από τα εργατικά Συμβούλια και τις Συνελεύσεις των ίδιων των εργαζομένων θα πρέπει να αποφασίζεται τι θα παραχθεί, από ποιους και με ποιον προορισμό. Σε μια Επανάσταση το κριτήριο της παραγωγής σε μια χώρα δε μπορεί να είναι η αναπτυξιακή αποτελεσματικότητα και η εκ νέου και σε νέες βάσεις διαμόρφωσης μιας οικονομίας με συγκεντρωτικά χαρακτηριστικά. Η ίδια η επιτυχία μιας Επανάστασης προϋποθέτει τη διασφάλιση ότι καμία συγκεντρωτική οικονομική δομή δε θα πάρει τον έλεγχο της οικονομίας στα χέρια της. Γιατί έτσι θα δημιουργηθεί ένας νέος μηχανισμός εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Αυτό θα πρέπει να περιφρουρηθεί ακόμα και με τα όπλα. Και ένα σημαντικό χρέος των επαναστατών είναι αυτό. Να διαφυλάξουν πως δε θα γεννηθούν νέοι όροι διαχωρισμών στην κοινωνία.

Καλύτερος γνώστης για τις ανάγκες της εκτός από την ίδια την κοινωνική βάση δεν υπάρχει. Αυτό που είναι ηθικό χρέος όλων σε μια Επανάσταση είναι η αποδοχή του συλλογικού κοινωνικού συμφέροντος, το οποίο δε μπορεί να μπαίνει σε καμιά περίπτωση κάτω από το ατομικό συμφέρον. Η οικονομική ισότητα είναι η προϋπόθεση για να εδραιωθεί και να ανθίσει μια επαναστατική κοινωνία, μια ελεύθερη κοινωνία. Η πολιτική ελευθερία αλλά και η συνολική συμμετοχή στις αποφάσεις είναι η εγγύηση της επαναστατικής επιτυχίας.

Μαζί με την κατάργηση του κράτους, εννοείται πως απαιτείται η κατάργηση των κατασταλτικών μηχανισμών. Την ένοπλη περιφρούρησή της και το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλειας το αναλαμβάνουν οι ένοπλες πολιτοφυλακές. Την περιφρούρηση της Επανάστασης από οποιονδήποτε, είτε εντός είτε εκτός συνόρων, την αναλαμβάνουν οι ίδιοι οι επαναστάτες, ο επαναστατικός στρατός και οι ένοπλες πολιτοφυλακές.

Το όνειρό μου απ'όταν ήμουν παιδί, ήταν να περπατάω στους δρόμους και να προσφωνώ ανθρώπους άγνωστους προσωπικά σε μένα με τον χαρακτηρισμό "σύντροφε" και "συντρόφισσα". Με αυτό το όνειρο γαλουχήθηκα ως επαναστάτρια. Και αν μου έβαζε κάποιος το ερώτημα τι θα προτιμούσα, να ζήσω σε μια ασφαλή ζωή ή να πεθάνω για την επανάσταση, θα απαντούσα ανεπιφύλακτα το δεύτερο. Θα προτιμούσα να πεθάνω για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΖΗΤΩ Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Πόλα Ρούπα

Μέλος του Επαναστατικού Αγώνα